

*Aina siellä, missä jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena tässä suuressa
yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.*

1 / 2014

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja

Soili Juntumaa

sähköp. soilikki@kolumbus.fi

Sihteeri

Timo Ruotsalainen

Jäkäräläntie 8 C 15

00940 HELSINKI

Puh. 050-571 3223

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Jarmo Rautiainen

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava

Leena Rautiainen

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59

Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15

Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

Viitenumero kummilapsityöhön 600 400

Viitenumero Komin tukemiseksi 600811

Viitenumero yleislahjoittajille 602 000

Tässä lehdessä

Pääkirjoitus: Alussa oli sinapinsiemen.....	4
Yhteisöllinen paasto.....	6
Oikein voi olla väärin.....	8
Elämää sinapinsiemenenä: Aku Kähärä - "Älä kulje ihmisten ohi".....	10
Paastonajan ruokavinkki.....	12
Käsky ja tahto.....	14
Vauhdin hiljentämistä ja suunnan tarkistamista.....	16
Runo Anna-Maijalle.....	19
Tuokioita Kainuussa.....	19
Luottamuksen pyhiinvaellusta välillä Strasbourg-Offenburg.....	20
Kantaa ottavat kassit.....	22
Sinapinsiemen Ry:n vuosikokous ja kevätseminaari.....	25
Ukinrannan terveiset.....	26
Ukinrannan kirjakaupan harvennushakkuu.....	28
Rakkaat ystävät – Komin terveiset.....	30

Alussa oli sinapinsiemen

Talvipäivän kirkkaus on mykistävää. Kuolleelta näyttävän maan yllä on häikäisevä kirkkaus. Maa kätkee sisäänsä elämän. Se odottaa avautumistaan kevään lämmössä. Silloin kaikki kohisee, pulppuaa, sirkuttaa ja tuoksuu. Maa ryöpyy uutta elämää. Pienimmätkin siemenet paisuvat, avautuvat ja työntävät sisuksistaan uuden version. Elämä tapahtuu silloinkin, kun siltä ei näytä.

Olen kiitollinen valinnastani Sinapinsiemen ry:n uudeksi puheenjohtajaksi. Olen siirtynyt eläkkeelle papin työstäni vuoden vaihteessa. Joulun alla muutin Rengosta Orivedelle äitini vanhaan kotitaloon. Rengossa toimin pappina 11 vuotta ja nyt on alkanut uusi elämänvaihe.

Mummana olo kolmelle lastenlapselle ottaa myös ihanan osansa ajastani. Nyt saan vihdoinkin tehdä sitä, mitä todella haluan, totesi isäni aikoinaan ollessaan samassa tilanteessa. Onhan toki papin työ ollut minulle aina mieluisaa, mutta nyt olen vapaa virkatyöni valjaista.

Uutena puheenjohtajana totean nöyrästi, että yksin en tee tätä työtä, vaan hallituksen jäsenten kanssa jaamme vastuita. Myös uusi taloudenhoitajamme Jarmo hoitaa ammattitaidolla ja läpinäkyvästi kirjanpidon ja talouden.

Kevätkokouksessa joudumme tekemään suuria päätöksiä, erityisesti Ukinrannan suhteen. Mutta olkoon yhdistyksemme tulevaisuus ulkonaisesti mikä tahansa, sinapinsiemen(et) ei kuole! Kevät tulee! Ja ennen kaikkea Herramme on uskollinen. Hän on meidät kutsunut tälle tielle.

Sinapinsiemen perustettiin vuosikymmeniä sitten vaalimaan yksinkertaista, ekologista ja yhteisöllistä elämäntapaa ekumeenisessa ja taizelaisessa hengessä Raamatun pohjalta. Yhdistys vaalii AnnaMaija Raittilan henkistä perintöä kirkossamme. AnnaMaijan valtaisa kirjallinen tuotanto on ollut suuri siunaus kirkollemme ja tulee jäämään kirkkohistoriaan. Yhteisöllisyys, ekologisuus ja yksinkertainen elämäntapa on saamassa sijaa monien nuorten keskuudessa, joita ei enää tyydytä yltiöhyvinvointi ja yltiöyksilöllinen elämä. Se on toivon merkki, ja me valitsemme aina toivon, niin kuin stipendiaattiimme Kom rohkeasti meille kirjoitti.

300-luvulla elänyt Efraim Syyrialainen on sanonut: ”Maailmassa on kamppailu, paratiisissa kunnian kruunu. Ylösnousemukssamme Jumala uudistaa sekä maan että taivaan. Hän vapauttaa kaikki luodut ja lahjoittaa heille pääsiäisen ilon yhdessä meidän kanssamme.”

KEVÄÄN JA PÄÄSIÄISEN ILOISESSA ODOTUKSESSA,

SOILI JUNTUMAA

Kirjoittaja on Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja ja eläkkeellä oleva pappi.

Yhteisöllinen paasto

Onko paastossa kysymys minusta? Siitä, mitä minä saan mahdollisesti aikaan? Paasto ajatellaan usein ruoasta pidättäytymiseksi tai muuksi itsensä kurittamiseksi. Paasto näkyy nykyään vähemmän julkisuudessa: ajatellaan, että kyse on enemmän yksilöllisestä asiasta, kuten nyky-yhteiskunnassa ajatellaan lähes kaikista asioista. Vapaus jätetään yksilölle, siinä toivossa että hän muistaa myös vastuun. Tämä korostaa entisestään paaston tulkittamista yksilölliseksi: kysymykseksi siitä, mitä minä teen tai jätän tekemättä.

Eikö tämä ole aivan oikein? Neuvoohan Jeesuskin, että kun paastoat, voitele hiuksesi ja pese kasvosi, sillä silloin paastoasi eivät näe ihmiset vaan Isäsi, joka on salassa. (Matt.6:16-18)

Paastossa on kuitenkin kysymys meistä ja heistä: paasto on yhteisöllinen asia eikä vain yksilöllinen. Tätä myös Jesaja viime kädessä sanoo: He pyytävät Jumalaa puolelleen ja sanovat: ”Miksi sinä et huomaa, kuinka me paastoamme? Etkö näe, kuin-

ka me kuritamme itseämme?” Näen kylä! Paastopäivänäkin te ajatte omia etujanne, te ahdistatte niitä, jotka raatavat puolestanne. (Jes. 58: 2-3, osin) ”Tuollaistako paastoa minä teiltä odotan, tuollaista itsenne kurittamisen päivää? Sitäkö, että riiputtatte päättänne kuin rannan ruoko? Toisenlaista paastoa minä odotan: että vapautat syyttömät kahleista...murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle, et karttele apua tarvitsevaa veljeäsi.” (Jes. 58: 5-7, osin)

Paastossa olennaista ei ole minun hyväni, vaan toisten hyvä. Paasto luisuu liiankin helposti ansaitsemiseksi: ajatukseksi, että nyt olen kelpo ihminen, kun luovun jostain. Paaston tähtäyspisteenä tulisi olla toiset ihmiset ja omasta luopuminen heidän hyväkseen. ”Paastopäivänäkin te ajatte omia etujanne”, jyrisee Jesaja: ”Te ahdistatte niitä, jotka raatavat puolestanne.” Niitä, jotka raatavat puolestamme.

Kaksituhattaluvunkin paasto on parhaimmillaan raatajien kahleiden murskaamista, kaikkein heikoimmassa asemassa ole-

vien auttamista. Me tiedämme, että ihmiset toisella puolen maapalloa raatavat köyhyydessä: he kasvattavat meille banaaneja ja kahvia, he louhivat meille mineraaleja, he kaatavat meille puitaan. Me tiedämme, että luonto kärsii elämäntavastamme. Me tiedämme, että olemme osallisia epäoikeudenmukaisuuteen: me nautimme sen hedelmiä, enemmän tai vähemmän suoraan.

Paaston haaste on tässä: kurittaa itseämme oikeudenmukaisuuteen. Oikeudenmukaisuus on rakkautta, joka toimii matkan päästä. On vaikeaa syödä vähemmän: meidän kannattaa itse kunkin sitä joskus kokeilla. On yhtä lailla vaikeaa myöntää epäoikeudenmukaisuus ja se, että itsekkin on siinä mukana, vaikkei ehkä haluaisi; ja erityisen vaikeaa on muuttaa pinttyneitä elintapojaan. Mutta eikö se ole mahdollista: kerätä kaikki itsekurinsa ja paastota? Valita toisin, edetä pienin askelin? Tänä ja huomenna, tällä paaston viikolla piiskata itsensä valitsemaan kalliimpia mutta parempia elintarvikkeita, Reilua kauppaa tai kotimaassa tuotettuja.

Seuraavalla paaston viikolla luopua mäsäilystä rahojen keräämisen suhteen ja ruoskia itsensä tekemään lahjoitussuun-

nitelma: antaa tuloistaan prosentti, kaksi, jotkut jopa kymmenen hyväntekeväisyyteen; istua alas ja valita järjestöt, joiden kautta murtaa leipää nälkäiselle ja vapauttaa sorrettuja. Eikö olisi mahdollista vielä juuri ennen pääsiäistä kurittaa itsensä pysymään jatkossakin nälässä, nimittäin rakkauden nälässä: pidättäytyä herkuttelema- ta juoruilla naapurista, lähimmäisen syömisestä sanoilla, juomasta toisen maljaa sillä omassakin on tarpeeksi.

Jos lopetat sormella osoittelun ja pahat puheet, jos annat nälkäiselle omastasi ja ravitset sen, joka kärsii puutetta... Silloin sinun valosi puhkeaa esiin kuin aamunkoi ja hetkessä sinun haavasi kasvavat umpeen. (Jes. 58: 8-10, osin) Sinun haavasi kasvavat umpeen, lupaa Jesaja. Toisten auttamisessa on parannus myös omiin haavoihin, niihin, joita yksilökeskeisyydellä joskus yritetään parantaa. Vain jaettu leipä on kokonainen leipä; ja siinä Kristus on läsnä. Suurin paastoaja, omastaan luopuja toisten tähden – meidän jokaisen vuoksi.

Kirjoittaja on tutkija ja kouluttaja Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa. Kirjoitus perustuu radiohartauteen maaliskuussa 2010.

Oikein voi olla väärin

- *Evankeliumi Matteuksen mukaan 4: 1-11*

Erämaan mykistävässä hiljaisuudessa on käynnissä tahtojen taisto.

Sana sanasta. Kutsumus vastaan kiusaus.

"Käske näiden kivien muuttua leiviksi"

Ehdoton kieltäytyminen. Ei, ei missään tapauksessa.

Outo reaktio häneltä, jonka tehtävä on jakaa leipää, ruokkia nälkäisiä ja kutsua itseään Elämän Leiväksi.

Ihmeen hän olisi voinut tehdä, ja tekikin monia pitkin matkaansa myöhemmin. Mutta miksei nyt?

Leipää ei luoda oman voiman näyttämiseksi. Aitoja ihmeitä ei tehdä egon pönkittämiseksi. Pahan kanssa ei kannata lähteä kilpasille.

Kun oma mieli karkaa näyttämisen ja pätemisen palvelijaksi, on perädyttävä oman kutsumuksen ytimeen. Jos hyvän tekemisen tarpeena on maineen hankinta, on pysähdyttävä.

Jeesuksen tøykeys paljastuu johdonmukaisuudeksi: leipää hankitaan tarjottavaksi, syötäväksi ja jaettavaksi. Ei oman edun tai valtataistelun välineeksi.

Jeesus kamppailee omasta tiestään ja sen arvoista erämaassa. Henki on hänet sinne vienyt, ja siellä enkelit häntä palvelevat. Samassa erämaassa ovat läsnä ja lähellä sekä enkelit että paholainen.

Hyvän tekeminen edellyttää pahan todellisuuden tunnustamista.

Hyvää tehdään pahan keskellä, omia motiiveja tarkaten ja kutsumuksen ytimeen kurkottaen.

Väärän ja oikean valintaa ei ratkaise ulkoinen muoto. Kivien muuttaminen leiväksi tai veden viiniksi on sekä oikein että väärin.

Ratkaisevaa on motiivi ja teon vaikutus. Syntejä luokittelemalla joutuu harhaan, kompastuu epäoleellisuuksiin. Valintojen hetkellä ratkaisu löytyy oman kutsumuksen ytimeestä. Siellä on viivyttävä ja rohkeasti muistettava oman olemisen tarkoitus. Teon oikeus tai vääräys määritellään sieltä käsin.

Kysymykset sinkoilevat. Houkutus, kiusaus vai kutsumus? Oikeaa tai väärää ei voi määritellä ulkonäön perusteella. Sama teko eri tilanteessa tuo siunauksen tai kirouksen. On vain kipuileva ja uskallettava nähdä kirkkaasti.

Onko tänään oikea aika tehdä juuri tätä, sinänsä oikeaa toimintaa? Oikeita asioita voi tehdä väärään aikaan ja rumia asioita voi saada aikaan kauniin motiivein. Onko tekemisilläni myönteistä lisäarvoa myös toisille, ei vain oman imagoni markkina-arvolle? Onko olemiseni yhden itsekäs matka vai siintääkö sen horisontissa yhteisö, jonka tavoitteisiin liityn? Lisääntykö toisten tuska vai toivo siitä, mitä teen ja tavoittelen?

Kiviä on muutettava leiviksi. Siksi, että monen on nälkä. Ei siksi, se sopisi minulle juuri nyt.

*Kirjoittaja on Helsingin piispa ja
Sinapinsiemenen jäsen*

Elämää Sinapinsiemenenä:

Aku Kähärä - "Älä kulje ihmisen ohi"

KYLLIKKI KRAPINOJA

Aku Kähärä, 43, Espoo

- työtön pappi
- maaliskuuhun 2011 asti osa-aikainen seurakuntapappi Oulun hiippakunnan Tervolan seurakunnassa
- hoitaa tällä hetkellä munuaissairautaan hemodialyysilla kotona
- Sinapinsiemen ry:n vaikutuspiirissä 14-vuotiaasta, yhdistyksen jäsen 1980-luvun lopulta

Työttömänä minun on hirveän helpo toteuttaa Sinapinsiemenen arvoja. Työttömällä ei ole liikaa rahaa, ja aikaa on enemmän. Kun nykyään puhutaan leppoistamisen tarpeellisuudesta, niin työttömällä ei ole sitä ongelmaa. Hän ei vietä kulutusjuhlaa.

Olen joskus miettinyt, kuinka paljon 1920-luvulla syntyneiden perusarvot poikkesivat Sinapinsiemen ry:n arvoista. Sodanajan läpikäyneet oppivat, että toisten puolesta rukoillaan. Yhteisöllisyys oli luonnollista, ei selvitty ilman naapuriapua. Oltiin opittu elämään luonnon kanssa, olemaan ahkeria ja säästäväisiä.

Ristin teologia kutsuu Ristin miehen seuraan. Siihen joukkoon, josta Jeesus sanoi: "En minä ole tullut kutsumaan hurskaita vaan syntisiä. Eivät terveet tarvitse pa-

rantajaa vaan sairait." En pyri romantisoimaan kurjuutta, mutta Jumala on joka tapauksessa kaiken inhimillisen keskellä.

Älä kulje ihmisen ohi on minulle sinapinsiemenenä elämisen tärkeimpiä juttuja. Se, että pysähtyy juttelemaan ja kuuntelemaan. Kysymään: Miten jaksat? Entä läheisesi? Onko jokin asia, jonka puolesta toivot rukousta? Käytännön haasteena tässä ovat tietysti aikataulut.

Lukiassa taisimme tehdä kaksoisveljeni Eikan kanssa sosiaalityön historiaa, kun olimme 17-vuotiaina Helsingin kaupungin sosiaaliviraston palveluksessa vanhusien kotisiivoojina yhden kokonaisen kesän. Ainoa lomamme oli kaksi viikkoa Taizéssa Anna-Maija Raittilan matkassa. Valmistuttuani papiksi 2004 tein työtä kehitysvammahoitajana – itse reppanana rep-

panoiden keskellä. Siellä on hyvä olla, kun siellä on Jeesus. Olen saanut toimia myös vanhan näkövammaisen rovastin taluttajana ja usein huomaisin ajattelevani: Kumpi taluttaa kumpaa?

Jo äidinmaidossa minuun tarttui sinapinsiemenläisyys ja taizélaisuus. Tyypilliseen pääkaupunkilaiseen tapaan, koska täällä oli Mustasaari, jossa vietettiin Hiljaisuuden rukoushetkiä. Muistan kuinka hiihdimme Anja-äidin kanssa Mustasaaren talvella 78. Äiti oli itse viettänyt siellä paljon aikaa ensin Töölön seurakuntanuorena rovasti pastori Ilmo Launiksen aikaan ja sitten 1970- 80-luvuilla, jolloin siellä kokoontui taizélaisia. Ensimmäiseen Hiljaisuuden iltapäivääni osallistuin 14-vuotiaana.

Minulla ei ole varaa olla ilman Jeesusta. Jeesuksen sanat Johanneksen evankeliumissa (15:5) "Ilman minua te ette saa aikaan mitään" ovat tulleet minulle hyvin todeksi. Kun omin voimin yrittää, siitä ei tule mitään. Aamulla kun herään luen ensimmäiseksi Martti Lutherin aamurukouksen. Siunaan itseni ristinmerkillä, luen uskonnustuksen, Isä meidän -rukouksen ja Lutherin rukouksen. Raamatuntekstinä minulla on Päivän tunnussanan tekstit.

Päivän mittaan silmäilen usein Raamattua – siksi pidän aina mukanaani pientä tasku-Raamattua. Luen paljon Raamattua ennen

kaikkea siksi, että vain silloin Jumala pysyy nostamaan erilaisissa arjen tilanteissa ihmisen mieleen jonkun tämän tunteiman tekstikohdan. Ihminen on sitä mitä hän "syö". Illalla nukkumaan mennessä luen taas Martti Lutherin iltarukouksen samaan tapaan kuin aamulla.

Äiti kuoli 5. lokakuuta 2013. Olimme veljeni kanssa koko viimeisen yön hänen vuoteensa vieressä. Kun kuolinhetki sitten aamulla tuli, luimme ihan spontaanisti yhdessä Lutherin iltarukouksen ja lauloimme "Tule kanssani Herra Jeesus..." Tätä virttä veisattiin meillä usein.

Pyrin elämään niin, että sallin Jumalan sanan elävänä hallita päivääni, työtäni ja lepoani, kuten Taizén säännössä sanotaan. Silloin en tule katkeraksi, vaikka on työtömyyttä ja sairautta.

Minusta on todella hienoa, että Sinapinsiemen ry:n jäsenkunnassa on monia entisiä ja nykyisiä lähetystyöntekijöitä. He elävät evankeliumia todeksi työnsä ja valintojensa kautta. He sitoutuvat siihen, mitä on olla kristitty kaukaisella kentällä. Siinä paineessa syntyy elämää kestävää teologiaa. Sitä, mitä on elää sinapinsiemenenä.

Kirjoittaja on toimittaja, retriitinohjaaja ja Sinapinsiemenen jäsen.

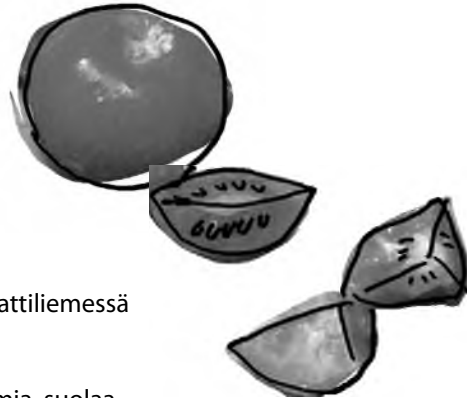
PAASTONAJAN RUOKAVINKKI

Sinapinsiemenen tomaattinen papu-linssikeitto

(6 annosta)

- 1 rkl voita/ öljyä
- 1 iso sipuli
- 2-3 tl valkosipulimurskaa
- 1 litra vettä
- 1 ½ kasvisliemikuutiota
- 2 dl punaisia linsejä
- 1 tlk tomaattimurskaa
- 1 tlk valkoisia säilykepapuja tomaattiliemessä (200 g tuorejuustoa tms.)

Lisäksi tarvittaessa: sokeria, timjamia, suolaa, chiliä tai muita mausteita oman maun mukaan.

Sulata voi kattilassa. Kuullota siinä hienonnettu sipuli ja valkosipulimurska. Lisää vesi ja kuumenna kiehuvaaksi. Lisää kasvisliemikuutiot ja lävikössä juoksevilla vedellä huuhdotut linssit. Keitä kannen alla miedolla lämmöllä noin 15 minuuttia.

Lisää tomaattimurska ja säilykepavut. Jatka hauduttamista noin 25 minuuttia tai niin pitkään, kun sinulla on aikaa. Kuumenna ja tarkista maku. Lisää halutessasi vielä tu...

Tämä ke
koukse:

Käsky ja tahto

Aina paastonajan alussa olen kirkolle tavallista vihaisempi, ja syy on vuodesta toiseen sama: pahoin vesitetty paastokäsky.

Tuntuu kummalliselta, minusta itsestäni, että minä, joka olen monissa asioissa dissidenttikantoja puolustava katolilainen, ärhentelen kirkolle siksi, ettei se ole riittävän ankara.

Piispan jokavuotinen paastokäsky kuitenkin antaa paaston tarkasta sisällöstä vain ylimalkaisia esimerkkejä; uskovat voivat täysin oman harkintansa mukaan valita, miten ”täyttävät katumusvelvollisuutensa”. Voi pidättäytyä ”liha- tai jostakin muusta ruoasta”, kuten keitetyistä perunoista. Voi antaa ”erityistä huomiota” köyhille, sairaille tai muille heikoille. Kaikki käy.

Hämärä ja vaisu käsky koskee vain paastonajan perjantaipäiviä. Muulloin ei tarvitse katua.

Viimeisessä kohdassa riuhtaistaan vielä matto koko paaston alta ja sanotaan, että ”ei ole katsottava synniksi”, jos ei joka perjantai jaksa paastota – ”vakava aikomus” toki riittää.

Ainoastaan tuhkakeskiviikosta ja pitkäperjantaista teksti opettaa täsmällisesti: noin päivinä ”uskovia velvoittaa

Paastolaisen tilaisuuden maailman pelastamiseksi kirkko höveliytensä takia menettääkään!

Jos sama sääntö olisi voimassa koko paastonajan ja miljardi – tai edes sata miljoonaa – katolilaista olisi syömättä lihaa reilun kuukauden joka vuosi, siinä meillä olisi oiva keino ilmastonmuutoksen vastaisessa taistelussa. Tiedämmehän, että lihateollisuus on paitsi todellinen luomakunnan kärsimyksen monumentti, myös suurimpia maailmanlopun edistäjiä. Sitä toivoisi, että edes kirkkoa huolestuttaisi niin masiivinen moraalittomuus!

Kirkkoa ei turhaan sanota äidiksi: välillä se on rasittavan holhoava, välillä typerän saliliva. Onneksi lapsilla on omatkin aivonsa ja ajatuksensa.

Sitä paitsi – eihän paastossa ole kysymys teoista ja tekemättä jättämisistä. Silloin paastokäsky olisi vain pakkoneuroosiin, automaatioon tai – vielä pahempi – taikauskoon kehottamista. Keskiajalla ja vielä 1900-luvulle asti, lihansyönti oli Euroopassa siinä määrin harvinaista, ettei uskovia paljon hetkauttanut, kun lihansyönti ennen pääsiäistä kiellettiin. Ei sitä muu-

tenkaan syöty. Käsky ei silloin ollut yhtään ankarampi.

Ja edelleen sitä paitsi: ei paasto myöskään ole mitään yksinomaan henkistä – että pitäisi olla kuusi viikkoa katuvalla ja nöyrällä mielellä. Se vasta tekopyhää olisikin.

Mihin meitä oikein käsketään? Sitä miehen joka vuosi seuraavana, sen jälkeen, kun olen antanut lepsuuden kirkolle anteeksi.

Tuntuu ilmeiseltä, että vaaditaan yhtä aikaa jotakin konkreettista ja puhtaasti spirituaalista. Niinhän tämä uskonto niin usein tekee, panee yhtä aikaa yhtä suuren painon kahdelle näennäisesti vastakohtaiselle asialle, tässä tapauksessa aineelle ja hengelle, teolle ja ajatukselle. Kristinuskon matemaatiikassa yksi plus yksi on yksi.

Paasto on ”luopumista jostakin”. Se on määritelmistä kulunein ja siksi tavallaan luotettavin. Se voi olla riittämätön, mutta tuskin täysin hakoteillä. Luopumista jostakin – ei siis esimerkiksi pihvistä tai yllepeydestä, vaan aina ja ennen kaikkea juuri ”jostakin”.

Tulee mieleen Jeesuksen sana: etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin sitten vasta saatte kaiken muunkin. Se käy vastaukseksi kaikkeen. Mikä tie on oikea? Miten pitäisi toimia? Vastaus: pitää etsiä Jumalan valtakuntaa. Oli tilanne mikä tahansa, sota tai rauha, olipa ilmastonmuutosta tai ei. Paasto on ilmeisesti tämän hurjan käskyn tutkiskelua.

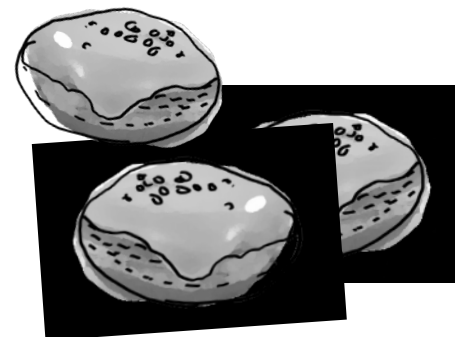
Vielä täsmällisemmin: olisiko paasto tahdon mysteerin tutkiskelua? Kenties paaston

”jokin” on juuri tahto. Ja tietysti tahtokin on kristillisessä ajattelussa niitä asioita, joita on vähintään kaksi, vaikka niitä on vain yksi: pitää luopua tahdon irvikuvista, että tosi tahto voi toteutua.

Me emme tunne todellista tahtoa. Sen sijaan tunnemme valitettavan hyvin omat pienet tahtomme ja tunnemme, että ne pienuudestaan huolimatta estävät Suurta Tahtoa toteutumasta. Tunnemme arkielämämme, kaikki sen viheliäiset, orjuuttavat yksityiskohdat, kaiken mihin olemme tottuneet ja mitä pidämme normaalina, vaikka se ehkä onkin irvokasta ja väärin.

Mikään ”tutkiskelu” ei ole mahdollista seläisessä tilanteessa, normaalioloissa, tottuimuksen, tehokkuuden ja sujuvuuden maailmassa. Siksi siihen kaikkeen täytyy tehdä katkos – jollakin keinolla, jollakin! – niin että pystymme pääsiäisaamuna vilpittömästi sanomaan ja ajattelemaan niin kuin Kristus Öljymäellä: tapahtukoon Sinun tahtosi, ei suinkaan minun.

Kirjoittaja on katolilainen esseisti ja kirjailija.

Vauhdin hiljentämistä ja suunnan tarkistamista

- PAASTON TEOLOGIAA ORTODOKSISESSA KIRKOSSA

Paastonaika ja pääsiäinen leimaavat koko kevätkautta ortodoksisessa jumalanpalveluksessa ja elämäntavassa. Paaston valmistautuminen alkaa jo tammikuun pakkasilla, kun viisi viikkoa ennen suuren ja pyhän paaston alkua sunnuntain evankeliumitekstit kertovat sen lähenemisestä. Varsinaisia valmistusviikkoja on kolme. Itse suuri paasto kestää kuusi viikkoa ja sen jälkeen alkaa suuri viikko, joka johtaa Herran pääsiäiseen.

Pääsiäiskausi kestää kahdeksan viikkoa, kuudennen viikon torstaina on Herran tivaaseenastumisen juhla ja kahdeksantena sunnuntaina helluntai, joka kestää kahdeksan päivää. Juhla-aika päättyy kaikkien pyhien sunnuntaihin, joka on pääsiäisen ajankohdasta riippuen touko-kesäkuussa. Ke- vään matka pimeydestä valoon ja luomakunnan elpymiseen talven horroksesta liittyy olennaisesti paaston ja pääsiäisen sanomaan ja siihen kuinka ne käytännössä koetaan.

Suomen ortodoksisessa kirkossa noudatetaan meletiaanista ajanlaskua, jonka mukaan pääsiäisen asettuu samaksi päiväksi kuin gregoriaanisessa kalenterissa. Ortodoksinen paasto ja pääsiäinen ovat sen ta-

kia tulleet tunnetuiksi yhteiskunnassamme ja vaikuttaneet myös toisten kirkkojen elämään. Useimmissa muissa ortodoksisissa kirkkoissa pääsiäistä vietetään juliaanisen ajanlaskun mukaan. Suunnilleen kerran viidessä vuodessa ajankohdat sattuvat yhteen, niin kuin tänä vuonna. Nykyajan globaalissa maailmassa on iso ilo viettää ylösnousemusjuhlaa samaan aikaan kaikkien maailman ortodoksien ja muiden kristittyjen kanssa.

Kristillisen paaston tausta on Vanhan testamentin perinteessä ja Vapahtajan evankelisessa ohjeessa. Israelin kansaa kehoitettiin paastoamaan katumuksen merkiksi ja rukouksen vahvistamiseksi (esim. Joel 1:14). Vuorisaarnassa Jeesus neuvoi ruokolemaan, paastoamaan ja antamaan almuja, ja tekemään sen salassa (Matt.6).

Kristillinen paasto kehittyi Herran ristin ja ylösnousemuksen juhlan yhteydessä. Jo varhain kristityt viettivät kolmipäiväistä pääsiäistä - ristin, suuren sapatin ja ylösnousemuksen päivinä. Perjantaina paastottiin, koska muistettiin, että Herra oli sanonut häävieraitten paastoavan, kun ”ylkä otetaan heiltä pois” (Mark.2:20).

"Säästetyt voimavarat pitää käyttää lähimmäisen hyväksi."

koilemaan, paastoamaan ja antamaan almuja, ja tekemään sen salassa (Matt.6).

ANNELI FORSTRÖM

Nelikymmenpäiväistä paastoa alettiin noudattaa Jeesuksen oman esimerkin perusteella. Se alkoi viikkoa Herran kasteen juhlan (6.1.) jälkeen, Jeesuksen julkisen toiminnan alun tapahtumia seuraten. Varhain paasto kuitenkin siirtyi muutamaa viikkoa myöhemmäksi, pääsiäisen yhteyteen. Se sai sisällön ja rakenteen katekumeenien valmistautumisaikana kasteeseen, joka tapahtui pääsiäisvigiliassa. Tämä näkyy edelleen raamatun lukukappaleissa ja liturgisten tekstien teemoissa, joita ortodoksinen kirkkovoosi noudattaa.

Vuoden kierto muodostuu kolmenlaisista ajanjaksoista – paastosta, arjesta ja juhlasta. Ne ovat läsnä jokaisen viikon päivissä. Kirkkovuodessa on neljä paastonaikaa – suuri paasto keväällä, apostolien paasto kesäkuussa, Jumalansynnyttäjän paasto elokuussa ja joulupaasto marras-joulukuussa. Lisäksi on joitakin päiviä, jolloin paastotaan kaikesta ruoasta ja juomasta iltaan as-

ti. Usein paastotaan myös suurten askelten edellä, esimerkiksi avioliittoon tai pappeuteen vihkimisen edellä. Valmistautuessaan pyhälle ehtoolliselle ortodoksi noudattaa täydellistä paastoa.

Kristittyjen jokaviikkoinen rytmi muodostui sekin vanhan ja uuden testamentin tärkeiden aikojen mukaan. Ne ovat sapatiti eli lepopäivä, ylösnousemusjuhla viikon ensimmäisenä päivänä eli sunnuntai, sekä keskiviikko eli Herran kavaltamisen päivä ja perjantai eli ristiinnaulitsemisen päivä. Keskiviikko ja perjantai ovat jokaviikkoinen paastopäiviä, lauantai ja sunnuntai juhlapäiviä.

Kristillinen paasto on kokonaisvaltainen elämäntapa.

Jeesuksen opetuksen mukaan paasto, rukous ja lähimmäisen auttaminen kuuluvat yhteen. Paasto merkitsee vauhdin hiljentämistä ja suunnan tarkistamista. Sii-

hen kuuluu hiljentyminen - oma rukous, raamatun lukeminen, kirkossa käyminen ja katumuksen sakramenttiin eli rippiin osallistuminen. Paaston aikana käytetään tavallista vähemmän aikaa ja energiaa ruokaan ja omiin tarpeisiin. Paastosääntöjen mukaan ei syödä eläinkunnan tuotteita eikä käytetä nautintoaineita. Ankarimpina päivinä ei valmisteta aterioita, ja vasta illalla syödään jotain kevyttä. Töitä ei voi tehdä yhtä paljon kuin tavallisesti. Säästetyt voimavarat pitää käyttää lähimmäisen hyväksi. Monissa kirkoissa kerätään erityinen paastouhri diakonian tai lähetyksen kohteeseen ja monet antavat nimettömänä lahjan tarvitsevalle.

Ortodoksiseen elämäntapaan kuluu aina askeesi ja eukaristia. Askeesi on keskittymistä olennaiseen, jotta aineellisten asioiden oikea olemus ja todellinen kauneus ja arvo löytyisivät. Kristitty pidättäytyy ylimääräisestä ulkonaisesta mukavuudesta ja nautinnoista löytääkseen hiljaisuuden äänet ja luonnollisen valon värit. Paasto ja yksinkertainen elämäntapa opettavat arvostamaan luonnon antimia ja korostavat ihmisen riippuvaisuutta kasveista ja eläimistä. Yksinkertaisen elämäntavan myötä ihmisen luopuu hyvästä, jotta löytäisi jotain vielä parempaa. Paasto avaa näkökulman tämänpuoleisesta tuonpuoleiseen. Elämää katsotaan läpinäkyvänä, jotta luodun takaa nähtäisiin Luoja. Eukaristia on kiitos, jonka ihminen lausuu koko luomakunnan puolesta. Siinä ihminen ottaa vastaan elämän lahjan, voiton synnistä ja kuolemasta ja astuu ylösnousemukseen valoon. Aidoimmin kiitos toteutuu pyhässä ehtoollisessa, jossa ihminen saa leivän ja viinin muodossa Kristuksen elämän itseensä.

Paasto on vapaaehtoista. Maallistuneessa ympäristössä jokainen joutuu löytämään siihen oman sovellutuksensa. Paastosääntö eivät koske pieniä lapsia, raskaana olevia ja imettävä, sairaita, raskaan työn tekijöitä eivätkä matkoilla olevia. Oma paastoa ei näytetä muille – se on hyve joka muuttuu paheeksi jos se asetetaan näytteille.

Paasto ei ole päämäärä vaan apuväline. Sen avulla tapahtuu mielenmuutos, jonka kautta voi palata alkuperäiseen kasteen armoon ja kristityn tielle. Pääsiäinen ja kaikki kirkovuoden juhlat merkitsevät juuri sitä. Siksi niihin on hyvä valmistautua paastolla, rukouksella ja lähimmäistä auttamalla. Juhlan voi löytää uudelleen, jos valmistautuu siihen paastolla.

Kirjoittaja on Suomen ekumeenisen neuvoston pääsihteeri ja ortodoksipappi.

non Anna-Maijalle on kirjoittanut
NELI TERHO

Anna - Maijalle

Minä näen yksinäisen säteen valjun välkkeen jääkiteessä.
Hän näkee täyden sateenkaaren kannattelemassa väkevää toivoa.

Minä näen sinivuokon viluisen nupun kevään kohmeisessa maassa.
Hän näkee kukoistavan elämän murtavan kuoleman salvat.

Kun se kauhea tapahtui minä näin pelon ja uhkien kuvia.
Hän kuuli hälyn läpi satakielen huolettoman viserryksen.

Minä kuljen tietäni pimeässä epäilyyni eksyneenä.
Hän kulkee rinnallani varjellen kätensä pesässä toivon liekkiä.

Minä asetan askeleeni painavat kengät jaloissa realiteettien rajoihin.
Hän leijailee jalat tuskin maata hipoen mahdottoman rajoilla.

Minä tuijotan maailman pahuutta ja valitan hyvän tahdon vähyyttä.
Hän kuljettaa siivet viuhuen enkelten leipää ahdingossa eläville.

Minä keskityn kitkemään puutarhastani rikkakasveja.
Hän istuttaa hyvään maahan luottamuksen siemeniä.

Minä näen käden haparoivan epäluottamuksen yli.
Hän näkee valmiiksi katetun pitopöydän yhteyden juhlassa.

Minä näin tuhlaajalapsen askelissa häpeän ja nöyryytyksen.
Hän valmisti lapselleen juhlapuvun aavistaessaan ensi askeleen kotia kohti.

Neli Terho

Tuokioita Kainuussa

Veli Stephen tuli Kajaaniin nuoristotyön neuvottelupäiviltä Jyväskyläs-tä. Naapurit majoittivat hänet va-paaseen huoneeseensa. Lutherin mukaan jokapäiväinen leipä tarkoittaa mm. hyviä naapureita. Hän puhuu asiaa.

Lukiolaisilta veli kysyi, mitä kolmea asi-aa nykymaailmassa arvostetaan. He tiesi-vät: rahaa, valtaa ja seksiä. Niitä joista vel-jet luopuvat sitoutuessaan yhteisöön – tär-keämmän tavoitteen vuoksi. Veli Stephen sanoi nuorille, etteivät nuo asiat sinänsä ole huonoja vaan tärkeitä; niitä vain pitää va-roa sekoittamasta keskenään.

Veli kertoi keskinäisestä jakamisesta, yh-teyksien rakentamisesta, toivon murusista esimerkiksi Pohjois-Koreassa. Sitten kun kainuulaiset nuoret lopulta lämpenivät pu-humaan, he eivät olisi lopettaneet ollen-kaan. Stephen arveli, että me suomalaiset voisimme olla hiukan vähemmän täsmäl-lisiä! On ikävä katkaista hyvä keskustelu, jotta seuraava tapahtuma alkaisi minu-tilleen kellon mukaan. Veljen mielestä me kohtelemme itseämme muutenkin turhan ankarasti, asetamme liian korkeita vaati-muksia. (Minusta tämä on mielenkiintois-ta. Olen varsinkin nuorena kuullut syyllis-tävää puhetta siitä, kuinka joka hetki kris-tityn pitää ponnistella ja itseään kurittaa.)

Keskellä päivää ajoimme saunatuvalle Jou-tenlammen rantaan. Veli saanoi nuoriso-työntekijämme kanssa kolm-tta tuntia ja ui avannossa kolmesti. Kun naureskelim-me sitä, Stephen hämmentyi: ”Voiko sau-nasta tulla pois pikemmin?”

Illalla meitä oli seurakuntakodilla 17-vuo-tiaista 70-vuotiaisiin. Olin tuonut kotoa pari mattoa, kynttilää, ikonia ja kukkia, ja hetkessä Stephen rakensi alttarin eteen kauniin kokonaisuuden. Kaikkien puhei-den ja levollisen rukoushetken jälkeen ei ollut kiire, ei edes kuhmolaisilla joilla oli sata kilometriä kotiin. Nuorin soitteli hil-jaa pianoa ja me lauloimme. Välillä olimme vain ihan hiljaa, hymyilimme toisillemme, katselimme Rakkautta.

Veli Stephen sanoi jälkepäin, että se oli niin suomalaista – minä taas ajattelin että tämmöistä on Taizéssä joskus iltarukouk-sen jälkeen, kun saa vain olla. Olin onnellinen, kun sain jakaa parasta, mitä on. (Vain se suretti, ettei seurakunnan työntekijöitä tullut, vaikka olin kutsunut. Yksi valitti, et-tei enää ehtinyt mitään järjestämään. Jou-tuvatko he niin paljon organisoimaan, ett-eivät tiedä muuta olevankaan? Tarjolla olisi ollut lepoa, valoa, hiljaisuutta.)

Miehelleni veli toi sikarin, koirallemme nauroi, ja kuopukselle kertoi siskonsa au-pair-seikkailuista. Puhuimme omaisista, ja kuolemasta.

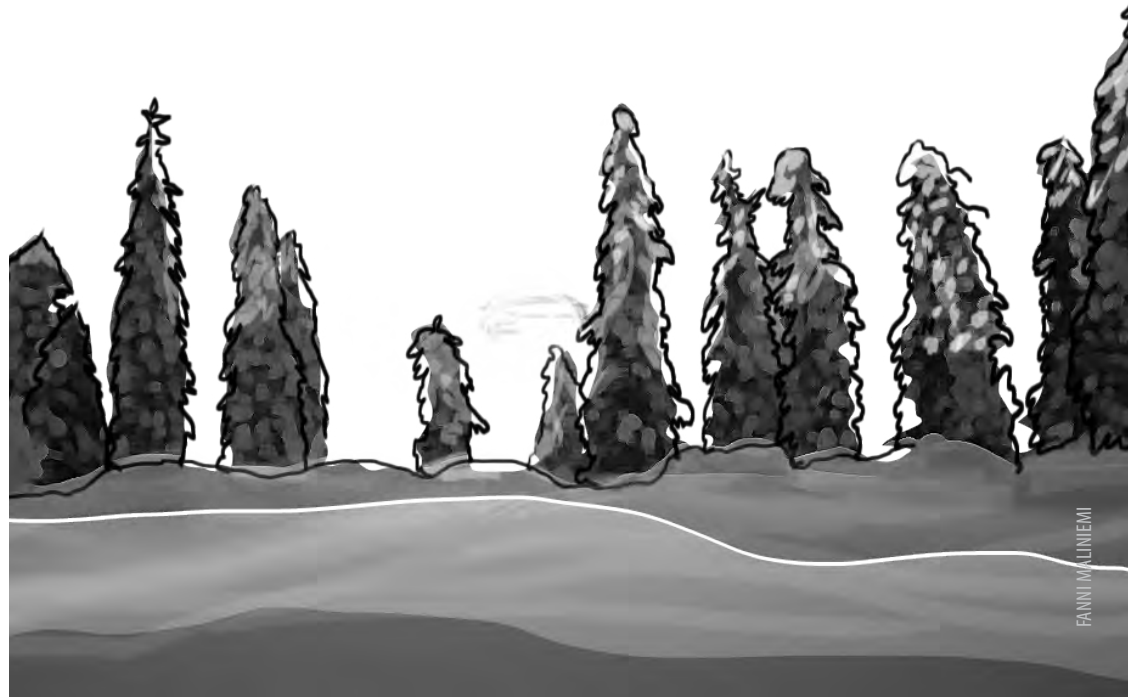
Seuraavana päivänä Stephen matkusti Ou-luun (onneksi ei sillä ensimmäisellä jun-la, johon olin häntä viemässä – se olisi men-nyt etelään). Pastellivärit leikkivät taivaalla, niin kuin ne vain pohjoisessa osaavat.

Jälkepäin olen miettinyt, miksi tunsin it-seni niin onnelliseksi. Emme tehneet mi-tään erityistä. Veli oli läsnä siinä missä oli,

nautti siitä mitä sai: leivän mausta, lumen narskumisesta jalkojen alla, valossa kimal-tavasta koivunoksasta. Enkä minäkään silloin stressannut tekemättömistä töistä. Rukous ei ollut suorite eikä muodollisuus, vaan lähellä kuin henkäisy, tai valon huo-maaminen.

Kai tuota voisi opetella nytkin, vaikka Taizén veli ei olekaan vieressä?

Kirjoittaja on kajaanilainen psykoterapeutti joka asui 1977 vapaaehtoisena Taizéssä”

Taize kesällä 2013

TOPI HAARLAA

Luottamuksen pyhiinvaellusta välillä Strasbourg-Offenburg

Olen yli-ikäinen. Uuden vuoden aikaan tapahtuvat Taizén Euroopan tapaamiset ovat tarkoitettuja 18–35 –vuotiaille. Itselläni kyseinen rajapyykki tuli vastaan pari vuotta sitten. Enää ei siis ole asiaa tapaamisiin, paitsi nuorisoryhmän vetäjänä. Ranskan Strasbourgin kokoontui menneenä uutena vuotena noin 20000 nuorta ympäri Eurooppaa, hieman muualtakin. Yhdessä paikallisten majoituserheiden kanssa osallistujia oli noin 30000.

Taizén Euroopan tapaamiset eivät kuitenkaan ole ainoita mielenkiintoisia tapahtumia ikinuorille aikuisille tähän aikaan vuodesta. Noin kahdeksan kertaa kyseistä tapahtumaa pienempi ja joka toinen vuosi järjestettävä evankelikaalinen lähetysta-

pahtuma Mission-net kokosi 2500 nuorehkoa immeistä Saksan O enburgiin. Matkaa Strasbourgin ja O enburgin välillä on vain 25 km. Suunnitelmani alkoi kehittyä.

Paria vuotta aiemmin olin rakentamassa Taizén Euroopan tapaamista Berliinissä. Työskentelin veli Stephenin decoration-tiimissä, joka vastasi messuhallien muuttamisesta hartaustiloiksi. Kasailimme erinäisiä rakenteita ja pystyttelimme mm. kuusia koristeiksi. Tapahtumien suhteen levottomana sieluna en tuolloin malttanut jäädä osallistumaan itse tapahtumaan, vaan valmisteluvaiheen jälkeen pakenin Erfurtiin Mission-net – tapahtumaan. Nyt oli samanlaisen kuvion aika. Saavuin Strasbourgin tapaninpäivänä auttamaan valmisteluissa ja poistuin O enburgiin seuraava-

na päivänä kun koristelut olivat jo loppusuoralla.

Iloitsin suuresti että nämä kaksi, toisistaan melko runsaasti eroavat nuorten kristittyjen tapahtumat olivat vieri vieressä ja ohjelmaltaankin osin toisiinsa nivotut. Se mitä kirkoissamme kaipaamme, on hyvän puhumista toisin tavoin ajattelevista, ja eri tahojen rohkaisua siinä minkä he kokevat kutsumukseksi. Nämä realisoituvat mukavasti Mission-netin draivia täynnä olevissa aamuissa, joissa kerrottiin myös mahdollisuudesta lähteä vierailemaan ja hiljentymään Taizén tapahtumaan Strasbourgin. Myös Taizén veli Richard vieraili Mission-net – tapahtumassa puhumassa osalle nuorista.

Konseptina Taizén Euroopan tapaamiset toistavat pitkälti vanhaa hyväksi havaittua kaavaa, jossa aamupäivät tapahtuvat paikallisseurakunnissa ja lounaasta eteenpäin massatapahtumana messuhalleissa. Viime vuoden Rooman tapaamisesta on mukaan jäänyt tapa hyödyntää myös paikallisia isoja katedraaleja rukoushetkien tiloina messuhallien ohessa. Osallistujille oli suunniteltu kierto, jolloin jokainen pääsi tutustumaan tapahtuman aikana eri halleihin ja kirkkoihin rakennettuihin hartaustiloihin.

Sisällöllisesti veli Aloisin virikepuheet kumpusivat tänä vuonna kysymyksistä, joita vierailut Aasian nuorten luona olivat hänessä herättäneet. Kristittyjen ykseyden toive ja yhteisen julistuksen vahva todistus olivat pienryhmämateriaalin sisältönä ja veli Aloisin puheissa haaveena sekä rohkaisuna kotiseurakuntiinsa palaaville nuorille. Vapaasti poimittuna hänen viestiään

voisi tiivistää seuraaviksi lauseiksi. ”Etsikää yhteyttä paikkakunnallanne asuvien kristittyjen kesken tunnustuskuntarajat ylittäen. Etsiytäkäämme saman katon alle eri tavoin ajattelevien uskovien kanssa älkäämme jääkö odottamaan sitä hetkeä, jolloin kaikki teologiset muotoilut olisivat täysin harmonisoidut. Keskuudessamme tulee aina olemaan eroja, erilaisuutemme voi olla myös rikkaus. Älkäämme myöskään pelätkö, että saman katon alle meneminen heikentäisi evankeliumia. Voimme luottaa Pyhään Hengen voimaan.”

Jo itse tapahtumapaikka Strasbourg oli vahva symboli sovinnosta. Alue, joka historian saatossa on ollut Ranskan ja Saksan rajamaana vaihtelevien hallitsijoiden alaisuudessa, kutsui vieraita seurakuntiin ja perheisiin majoittumaan niin Ranskan kuin Saksan puolelle.

Paavi Franciscuksen tervehdys tapahtumaan kokoontuneille nuorille resonoi kauriiniesti veli Aloisin viestin kanssa: Te olette yhdessä etsimässä näkyvää yhteyttä kaikkien Kristusta rakastavien kanssa. ... Olettehan tietoisia, että kristittyjen jakaantuminen on valtava este kirkolle uskotun tehtävän suorittamisessa. Kristillisen todistuksemme uskottavuus olisi paljon suurempi jos kristityt ylittäisivät jakolinjansa.

*Kirjoittaja on omien sanojensa mukaan
Taizé-friikki ja Kathos-asukki.*

Veli Aloisin virikepuheet löytyvät osoitteesta
http://www.taize.fr/en_article16174.html
kuten myös tapahtumaan tulleet tervehdykset.

Kantaa ottavat kassit

Varsinainen paastonajan ekovinkkini on: meidän tulee muuttaa ajatteluamme ja koko maailman-katsomustamme kokonaisvaltaisemmaksi. On irtauduttava kulutuskulttuurista. Vain henkinen ja hengellinen kasvu voi olla jatkuvaa tällä rajallisella pallollamme.

Pieni ele, joka tukee ajattelun ja elämäntavan muuttamista voi olla "Kantaa ottavien kassien" suunnittelu ja toteutus mukavien yhteisten talkoiden merkeissä. Tarkoituksena on valmistaa kierrätysmateriaaleista, esimerkiksi vanhoista tynnyliinoista, kestäviä kauppakasseja. Ne korvaavat muovipusseja eivätkä vaadi edes uuden puuvillan kasvattamista. Kassiin voi itse keksiä kuvitukseksi jonkin mukavan iskulauseen tai kuvan.

Ohessa mallina Pohjois-Karjalassa toimivan Kohtuus-liikkeen logolla "Kohtuus vaarassa" varustetuja kasseja. Joensuulaiset luokanopettajaopiskelijat innostuivat tekemään kasseja Kohtuus-liikkeen hyväksi. Ideaa saa vapaasti soveltaa ja levittää! (Kohtuus-liikkeestä lisätietoa osoitteessa www.kohtuusvaarassa.com)

Kirjoittaja on ekoteologiasta väitellyt teologian tohtori ja vapaa tutkija Kontionlahdelta.

TARJA KRÖGER

SINAPINSIEMEN RY:N KEVÄTSEMINAARI JA VUOSIKOKOUS

sunnuntaina 6.4.2014

klo 11-16 Kangasalan Ukinrannassa, os. Ruutanantie 10

Ohjelma:

klo 11.00 yhdistyksen sääntömääräinen kevätkokous

klo 12.30 lounas

klo 13.30 päivärukous kappelissa

klo 14.16 seminaari: pastori Mauri Nieminen alustaa kontemplatiivisesta rukouksesta karmeliittojen hengessä

klo 16.00 lähtökahvit

Ilmoittautuminen ruokailun vuoksi 2.4.14 mennessä puheenjohtaja Soili Juntumaaalle: soilikki@kolumbus.fi tai p. 050 5525529

KOKOUSHUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen vuosikokoukseen 6.4.2014 klo 11.00 Kangasalan Ukinrantaan, os. Ruutanantie 10, Kangasala.

Käsiteltävänä sääntömääräiset asiat:

- Hallituksen laatiman toimintakertomus vuodelta 2013
- Hallituksen laatima tilinpäätös vuodelta 2013
- Tilinpäätöksen vahvistaminen ja vastuuvapauden myöntäminen hallitukselle
- Ukinrannan tulevaisuus, mistä asiasta toivomme jäsenistön tulevan keskustelemaan runsaslukuisesti. Asia on hyvin tärkeä!

Soili Juntumaa

Sinapinsiemen ry:n hallituksen puheenjohtaja

JARMO RAUTIAINEN

Ukinrannan terveiset

Tuntuu siltä, että elämän yksinkertaistaminen olisi meillä aina ajankohtainen teema. Siksi on tärkeää ottaa se todesta, edes paaston aikana. Niiden seitsemän viikon aikana pitäisi tyytyä vähempään tekemiseen ja tehottomiin suorituksiin ja vähäisempiin aikaansaannoksiin. Olisi suostuttava siihen, että elämässä on aina tekemätöntä työtä.

Ukinranta edustaa monille Sinapeille rauhan tyyssijaa. Ja sellainenhan rukouksen talo tietenkin on, ainakin retriittien ja rukoushetkien aikaan. Olemme pyrkineet järjestämään retriitin noin kerran kuukaudessa. Välillä talossa kokoontuu kolmannen sääntökunnan ryhmä, silloin tällöin muitakin ryhmiä. Näiden lisäksi avaamme talon joka kuukausi yhdeksi viikonlopuksi vapaata yhteisöllistä oleskelua varten.

Tammikuun viimeisenä viikonloppuna nuorten aikuisten pyhiinvaelluksessa puhuimme solidaarisuudesta. Helmikuun toisena viikonloppuna Leena ja minä ohjaamme retriitin otsikolla Vain sydän auki. Maaliskuussa Tapio Koivu pitää paostonajan retriitin. Huhtikuussa Lari Junkkari ohjaa osallistujia valokuvien kautta sisäisille löytöretkille.

Mutta Ukinrannan rauha ei ole rikkumaton. Kun muutimme tänne puolisentoista vuotta sitten, kuvittelimme löytävämme rauhallisemman paikan kuin sen, mikä tämä on todellisuudessa osoittautunut. Talon ylläpitäminen työllistää tehokkaasti. Tapahtumien junailua, remontin poikasta ja puhtaanapitoa riittää loputtomiin. Täytyy kuitenkin tunnustaa, että emme ole aivan varmoja siitä, mihin tämä aherrus on meitä viemässä.

Toinen puoli meidän ulkoista kiirettämme on sitten talon ulkopuolella tekemämme ansiotyö. Jos sitä olisi. Työn saaminen on ollut meille kummallekin vaikeaa. Minä olen ollut vuoden työttömänä. Leena on onneksi vähän kerrassaan saanut uusia valmennuksen ja työnohjauksen toimeksiantoja. Toimeentulohuolet aiheuttavat meille jatkuvaa epävarmuutta.

Taloudellinen selviytyminen on myös Ukinrannan suuri kysymys.

Epävarmuudesta nousee kysymyksiä: Käytämmekö aikamme ja energiamme oikein? Miten hoidammeko leiviskäämme? Nämä ovat arjen pienten ongelmien rinnalla niitä tärkeitä kysymyksiä. On paljon helpom-

pi järjestellä ulkoisia asioita kuin saavuttaa sisäinen rauha ja tasapaino.

Paaston aika voi olla meille hyödyllistä. Voimme kenties irrottaa tekemättömien töiden listasta ja antaa asioiden odottaa. Lopettaa työpäivän ajoissa ja tarttua tehtäviin vasta seuraavana päivänä. Pyrkii toimimaan levosta käsin. Nousisikohan sil-

loin kirkkaammin mieleen se, mikä oikeasti on tärkeää? Teemmekö täällä talossa itsellemme tärkeitä asioita? Annammeko rohkeasti tilaa uusille asioille? Pitäisikö joidenkin asioiden antaa väistyä?

Kirjoittaja toimii Ukinrannan isäntänä.

Tervetuloa Ukinrantaan!

Maaliskuun ja huhtikuun retriitteihin on edelleen tilaa! Ilmoittautumiset ukinranta@sinapinsiemen.fi tai puh. 045 266 0570.

Maaliskuun 1-2, huhtikuun 5-6, toukokuun 17-18 (kevättalkoot) ovat Avoin Talo -viikonloppuja. Voit silloin tulla olemaan omaan tahtiin yhdessä muiden kanssa.

21. – 23.3. Hiljaisuuden retriitti. Tapio Koivu. 110€.

26.-27.4. Valokuvaviikonloppu. Hiljaisuutta ja puhetta. Lari Junkkari. 110€.

17.5. Kevättalkoot

Ukinrannan kirjakaupan

HARVENNUSHAKKU

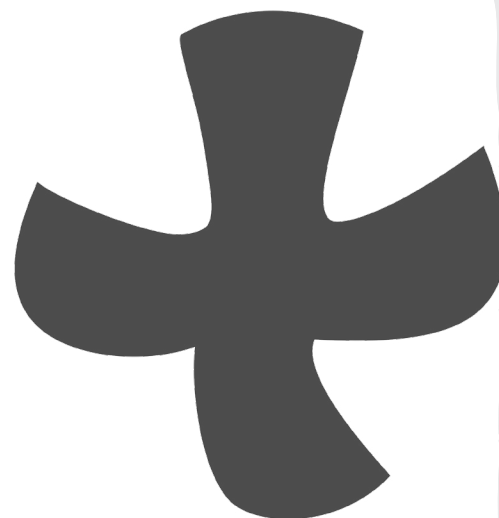
Auta meitä harventamaan Ukinrannan hienojen, mutta suotta hyllyjen pimentoihin jääneiden kirjojen joukkoa!

Kirjakaupassamme on iso määrä yksittäiskappaleita, joista olisi paljon enemmän iloa sinapinsiementen luvussa, kuin kaupassa pölyttymässä. Käy siis tilaamassa yksi taikka useampi kirja tai CD-levy www.sinapinsiemen.fi -verkkokaupastamme nyt tosi edullisin tasarahahinnoin. Tarvittaessa voi tilata myös sähköpostitse ukinranta@sinapinsiemen.fi tai puhelimitse 045-2660570.

Alla esimerkkejä upeista tuotteistamme. Monia näistä on jäljellä vain 2 tai 3 kpl, joten kannattaa toimia nopeasti...

Taizé Venite exultemus CD 15€ (20€)
 Taizé Veni Sancte Spiritus CD 15€ (20€)
 Eija Harmanen: Pyhän valossa 15€ (25€)
 Pauliina Kainulainen: Missä sielu lepää 15€ (27€)
 Heikki Kotila (toim.): Hengellisen ohjauksen kirja 10€ (18€)
 Olivier Clement: Taizé. Elämälle tarkoitus 5€ (12€)
 Anna-Maija Raittila: Kumarru ilon lähteelle 5€ (10€)
 Martin Lönnebo: Sielun pieni kuntokirja 12€ (20€)
 Riitta Heino: Kamarineito ja kolme prinsessaa 5€ (12€)

Postitusmaksu on yhdestä tai kahdesta tuotteesta 5 euroa ja useammista 10 euroa. Voi mieluusti myös noutaa paikan päältä!

Rakkaat ystävät

Minulla ja vaimollani on ilo toivottaa teille kaikille Hyvää ja Rauhallista Uutta Vuotta. Pitkän hektisten päivien rupeaman jälkeen, joka oli täynnä tapahtumia ja seikkailuja, on nyt lopulta elämäämme asettunut hieman rauhaa ja tyyneyttä. Olen kuitenkin pahoillani, että minulta kului oletettua kauemmin kirjoittaa teille tänä vuonna. Syy oli pääasiassa tiukan aikataulun ja myös tietokoneeni hajosi jälleen kerran (tällä erää on parasta ostaa uusi kone). Minulla on niin paljon ajatuksia ja asioita teille kerrottavana, että en tiedä mistä alkaa. Huomioon ottaen tapahtumien aikajärjestys sekä niiden tärkeysjärjestys elämässäni, on soveliaasta aloittaa omista häistäni.

Häät pidettiin 19. joulukuuta, ja niitä oli järjestämässä ja isännöimässä kotikirkkoni. Häihin osallistui fyysisesti noin

800 henkeä ja useimmat Kirkkojen Liiton (Churches Association) hengelliset johtajat olivat myös mukana. Vaikka kuulumme tiettyyn heimoon, vihkiseremonia toteutettiin hyvin kristillisesti (pitäisikö sanoa hyvin länsimaisesti). Joitakin heimon tapoja noudatimme tarkasti, esimerkiksi meidän – sulhasen puolen - täytyi maksaa morsiamen vanhemmille: 1. heimohuivi sekä miehille että naisille 2. kaksi härkää 3. symbaali (vai sanotaanko gongi) 4. aito, alkuperäinen heimon kaulakoru, joka on valmistettu erityisistä puuhelmistä. Vaikka tämä saattaa kuulosta joistakuista teistä huvittavalta, me nimitämme tätä ”morsiusmaksuksi”.

Jokaisella heimolla on, vaikkei sitä kovin tiukasti noudatetaakaan, omat tapansa liittyen morsiusmaksuun. 17. joulukuuta illalla sukuni vanhimmat (yhdessä perhee-

ni edustajien kanssa, joita kutsutaan nimellä ”Bepa”) lähtivät morsiamen taloon näiden edellä mainittujen tavaroiden kanssa ja morsiamen suvun vanhimman vävyn (jota kutsumme nimellä ”tubul”) täytyi ne sitten tarkistaa ja hyväksyä. Ennen hänen hyväksymistään, hääneuvottelut ja häihin suostuminen ei voi edetä.

Sivumennen sanoen omat tulevat sukulaismieheni olivat hyvin lempeitä ja armeliaita. Suvun vanhimmat myöntivät morsiusmaksuun, ja niinpä minun perheeni jäseniä pidettiin vieraina siten että he osallistuivat vaimoni ”Pois lähettämisen”-seremoniaan, joka pidettiin 18. joulukuuta morsiamen kotona. Se oli koko päivän kestävä tapahtuma, jonka kuluessa suvun vanhimmat (miehet ja naiset) vuorottelivat antaakseen neuvoja, kehotuksia ja ojennuksen sanoja (jos tarpeen) morsiamelle liittyen aviolämän haasteisiin ja sääntöihin. Niin muodoin se oli viisauden ja kokemusten jakamisen aikaa, jotta morsian voitaisiin varustaa kaikella avioliittoon ja aviolämään liittyvällä tiedolla.

18. päivän iltana perheenjäseneni toivat tullessaan vaimoni sekä hänen 5 ystävätään (tämä on normaali käytäntö, sillä se tuo helpotusta morsiamelle uudessa ympäristössä sulhasen kotona.) Tässäkin kohdalla seurakuntani jäsenet ja kyläläiset olivat niin ystävällisiä, että olivat järjestäneet 4 ajoneuvoa kuljetusta varten. 19. joulukuuta – kuten olette nähneet valokuvista, jotka lähetin viime kirjeessäni – tapahtui vihkiminen. Joten hääseremoniat kaikkiensa kestivät yhteensä kolme päivää, mikä oli henkisesti ja fyysisesti sängen raskasta.

Häiden jälkeen odotti vielä yksi perinne: ei ole tapana (tai se olisi huono enne), että nuoripari vieraillee morsiamen kotona ennen kuin on järjestetty erityinen ateria. Niinpä uudet sukulaiseni kutsuivat meidät tälle erityiselle ”kituneh”-aterialle heidän asunnossaan ja näin ollen antoivat meille luvan käydä heidän luonaan kylässä tästä eteenpäin. Se oli pienimuotoinen perhe-tapahtuma, jossa uudet sukulaiseni neuvotivat ja siunasivat meitä... ja myös vaimoni vieraili kotonaan ensi kertaa häiden jälkeen.

Kaiken kaikkiaan tämä oli pitkä hääjuh-lakausi... Ja myös melko kallis, jos ajatellaan molempien perheiden kustannuksia. Nyt se on takanapäin ja nuoripari on tästä lähtien työpaikallaan antamassa energiansa, viisautensa ja kykynsä projektin menestykseksi. Suunnittelemme ristivämme rakenteilla olevan talon ”Kiitos Inn” (kiitoskodiksi, ”Inn” tarkoittaa Komin murteessa ”kotia”). Kiitos ystävät todella paljon häitä varten lähettämistänne lahjoista, oli kyse sitten rahasummista tai mikä tärkeämpää siunauksen toivotuksista, rukouksista ja yhteydenpidosta.

Nyt siirryn muihin tärkeisiin asioihin, joita puuhasin joulukuun ja tammikuun aikana. Minut kutsuttiin puhumaan kolmeen jumalanpalvelukseen erääseen Sagang-nimiseen kylään Manipurissa. Olin hyvin onnellinen, että se oli ensimmäinen ”yhteisyrittys” vaimoni kanssa. Voitte siis vain kuvitella, että jo ennen kuin tapahtumien pyörteet olivat kunnolla edes laantuneet, me olimme jo 25. joulukuuta aivan toisella puolella Manipuria julistamassa Jumalan ilosanomaa ”Sanasta, joka tuli lihaksi ja

asui meidän keskellämme”. Se oli siunattua aikaa meille molemmille... Ihmiset osoittivat meille rakkautta ja vieraanvaraista huolenpitoa. Saimme myös monia lahjoja huivien muodossa (mikä on yleinen käytäntö täällä).

Sen jälkeen minut kutsuttiin jälleen puhumaan kolmeen jumalanpalvelukseen omaan kylääni uuden vuoden tienoilla. Aihe pohjautui raamatunkohtaan ”Ole vahva ja rohkea”, missä Jumala kehotti Joosua tämän seurattessa Moosesta kansan johtajana. Se oli osuva aihe minullekin (ja vaimolleni) nyt kun astelemme yhdessä avio-

elämän tuntemattomalle polulle. Ja se sopi myös moniin haasteisiin ja tulevaisuudensuunnitelmiin koskien työtämme ja hankettamme (jatkan aiheesta seuraavassa kappaleessa); se oli siis todella sopiva ja tärkeä aihe meillekin.

3.1. minut kutsuttiin jälleen pitämään kehottava puhe suureen nuorisotapahtumaan, jossa juhlittiin 20-vuotiaista Nuorten Rukouspäivää. Tämä oli siis henkisesti hyvin uuvuttavaa aikaa itselleni. Vaikka välillä valitinkin vaimolleni, ettei minulla ollut jouluna ja uutena vuotena aikaa virkistymiseen, se oli kuitenkin siunattua aikaa.

Olen todella etuoikeutettu ja nöyrillä mielin, kun Jumala käyttää minua välineenä julistaakseen hänen rakkauttaan, rauhaansa ja yhteyttä niin monille ihmisille Manipurissa (itse asiassa tämä on aina ollut ja on minun rukoukseni). Rakkaat ystäväni, tahdoin myös uudelleen tuoda esiin yhteisen hankkeemme tarpeet. Meillä on nyt projektissa enemmän henkilöresursseja vaimoni mukaan lukien.

Tämä kuukausi on itse asiassa hyvin kriittinen aika vuodesta ja myös se aika, jolloin on tehtävä kovia päätöksiä. On niin paljon niitä, jotka soittavat meille ja vierailevat luonamme joka päivä lastensa takia. Heitä on itse asiassa sadoittain, ja on yksinkertaisesti mahdotonta sanoa ”kyllä” valtaosalle heistä. Ja sydäntäni särkee joka kerta sanoessani ”ei”. Tällä hetkellä listasimme ja sanoimme ”kyllä” 10 lapselle (mukaan lukien ne 5 lasta, joita autoimme viime vuonna). Kolme heistä on orpoja (kahden heistä epäillään olevan HIV-positiivisia, sillä heidän vanhempansa kuolivat aidsiin) ja kaksi puoli-orpoa, sillä heidän isänsä ovat kuolleet. Meillä – siis ydinryhmällä – oli pitkät istunnot pohdintoineen ja perusteluineen mitä tulee näiden kolmen lapsen terveydentilaan ja siihen voidaanko heidät sijoittaa projektin kotiin. Jotkut meistä olivat sitä vastaan, mutta sydämeni sanoi heille ”kyllä” ja niinpä otin riskin ja toivotin heidät tervetulleeksi keskuuteemme.

Tiedän, että tulevaisuudessa on monia hankaluuksia edessä, mutta toivon Jumalan näyttävän meille tien yhä selvemmin. Olisi paljon useampiakin köyhiä ja sairaita lapsia, jotka ansaitsisivat huomiota ja hoivaa, mutta taloudellisten realiteettien-

me edessä meidän oli pakko kääntyä valtaosa heistä pois luotamme. Tänä vuonna kun asumme lasten kanssa saman katon alla, pystymme paremmin arvioimaan kulujamme ja kunkin lapsen elämisen ja koulunkäynnin kustannuksia.

Viime vuonna käytimme yhteensä yli 3500 euroa Imphalin kouluun 5 lapsen opetuksen, ruokaan ja majoitukseen. Tällä hetkellä olemme kulkemassa eteenpäin ja otamme vastaan 10 lasta uskoen vakaasti siihen, että Jumala johdattaa meitä päiväästä päivään.

Viimeisenä tahdon nostaa esiin joitakin projektissa tapahtuneita edistysaskeleita. Kaivo, jossa on jo vettä, on valmistumassa. Ne kolme vessaa ja pesuhuone ovat myös miltei valmiita. Talon, jonka toivomme majoittavan lapset ja työntekijät toivotaan valmistuvan ennen 9.2. (koska lapset aloittavat silloin koulun tänä vuonna). Olisi hienoa, jos voisimme järjestää tupaantuliaiset ennen tuota päivämäärää.

Niinpä pyydän teitä yhä enemmän sulkemaan meidät rukouksiinne, jotta Jumala antaisi meille ekstra-voimaa ja kykyä saattaa valmiiksi kaikki keskeneräiset työt ennen kuin lapset aloittavat opintonsa. Ja on myös paljon toimistotöitä, joita minun täytyy suorittaa ja saada tehdyksi. Tarvitsemme aina teidän rukouksianne ja siunaustanne. Vakuutan teille rukoilevani jatkuvasti teidän puolestanne ja ajattelevani teitä kunnes kirjoitan teille seuraavan kerran.

Rakkaudella ja rukouksin muistaen
KOM

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteisöelämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaraatissa toimivan Education Sponsorship

Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lap-sia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutus-kustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaaniselon ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta.

Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2014 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59.

Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Liity jäseneksi Sinapinsiemenen!

JUHA JATTU

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Timo Ruotsalainen, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Matleena Ikola
Limingantie 34
00560 Helsinki
puh. 050 5177 545
[sähköp. matleena.ikola@gmail.com](mailto:sahkop.matleena.ikola@gmail.com)

Taitto:

Fanni Maliniemi
fanni.maliniemi@hotmail.com

Tilaukset ja osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI
[Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi](mailto:Sahkop.sihteeri@sinapinsiemen.fi)
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI

Itella Green

ISSN 1239 5889